

1.

Kdyby se Heleny kterékoli ráno všedního dne v 6.15 někdo zeptal, co si přeje ze všeho nejvíc, bez váhání by odpověděla „spát“. Určitě by se pak trápila výčitkami svědomí, že nezmínila zdraví pro celou rodinu nebo alespoň mír pro planetu Zemi. Ale prvotní pocit, neovlivněný přemýšlením, jak by bylo správné odpovědět, volal po zaboření hlavy zpátky do polštáře a znovuupadnutí do slastného spánkového kómatu. Nejinak tomu bylo 1. prosince.

Naštěstí se jí nikdo na nic neptal, takže naučeným pohybem poslepu vypnula protivný zvuk budíku na svém mobilním telefonu a odpotácela se do koupelny. Čistila si zuby při rozsvíceném světle v chodbě. Takhle vzniklé pološero v koupelně jí bylo příjemnější a nehrozilo, že v zrcadle bude muset konfrontovat svůj odraz s vlastní představou toho, jak vypadá. I při tomto minimálním osvětlení si dokázala naplácat na obličej make-up a nanést řasenku. Do nového dne proto mohla vkročit s přesvědčením, že stále vypadá docela obstojně na to, jak málo času jí zbývá na péči o sebe sama, a vzhledem k míře stresu, který zažívá.

Helena si lokla překapávané kávy a nechala na sebe působit její omamnou chuť. Vlastně na to, jak nenáviděla vstávání, si docela dokázala užít svůj soukromý kofeinový dýchánek. Seděla u kuchyňského barového pultu a uvědomovala si, že jí ještě nikdo jiný neuvařil tak dobrou kávu jako ona sama. S tímto vědomím si ještě dopřeje pár nerušených doušků a pak půjde říct nahoru

do dětských pokojů své nevyžádané „ahoj“, na které jí syn odpoví neartikulovaným zavrčením a dcera se otočí čelem ke zdi. Helena si povzdechla. V poslední době až příliš často vzpomíná na dobu, kdy se v noci sice téměř nevyspala, ale její děti byly roztomilými miminky, která se na maminku smála bezzubými pusinkami, kdykoli zachytila její pohled.

Opouští dům, kde na jídelním stole nechala termosku čaje a misky müsli připravené k zalití mlékem, trpělivě čekajícím vedle cukřenky. Svačiny mají Adam s Adélou přichystané na kuchyňském pultu, snad si je nezapomenou vzít.

Helena nastartovala svou služební fabii a přemýšlí, jestli o stavu jejího manželství něco vypovídá, když na manžela nečeká přichystaná snídaně, až se probudí a její místo v posteli bude prázdné. Zaplašila tíživou myšlenku, určitě je to v pořádku, naopak, tím, že Hynkovi nepodstrojuje, z něj neudělala nesvéprávného chudáka, který by byl při případné hospitalizaci manželky odkázán na pečovatelskou službu. Je schopen uvařit si kávu sám (na rozdíl od Heleny preferuje preso a je schopen hodiny studovat informace o vlivu délky pražení na výslednou chuť kávového zrna), rohlík také bezpečně vyloví ze skříňky na potraviny, kam je Helena každý den po nákupu schovává. Stejně bezproblémově najde máslo a šunku. Přesto si není jistá, jestli by mu z manželství dala jedničku. Ale to jsou úvahy obvykle následující po třetí dvojce červeného, které si dává na dýcháncích s kamarádkami, nepatřičně při pondělním ránu, a proto je rychle odežene pryč.

Bezděky začne myslet na blížící se Vánoce. Adama s Adélou musí donutit, aby napsali Ježíškovi. Samozřejmě už na něj dávno nevěří, ale ona na této dětinské formalitce trvá, snad aby uchovála poslední iluzi toho, že ještě má děti, a ne skoro dospělé lidské bytosti. Jak je zná, budou zvedat oči ke stropu a trousit poznámky o trapnosti, ale ona bude nekompromisní, možná až lehce vyděračská. Pokud nenapišou tradiční vánoční dopis, koupí jim něco podle svého vlastního uvážení. To na ně v posledních letech za-

bíralo. Helena se usmála. Vlastně se na ty Vánoce těší. Znamená to sice ještě větší únavu a vyčerpání než během zbytku roku, protože je nutné upéct pět druhů tradičního cukroví, vygruntovat celý dům a nakoupit dárky nejen dětem, ale také své a Hynkově rodině, protože její manžel na tohle prostě není stavěný. Ale je to čas, kdy si uvědomuje, jaké má štěstí, kdy cítí pokorný vděk za to, jak se jí dobře daří a jak je všechno dobře zařízeno.

Cesta do práce jí utekla, ani neví jak. Usedá ke svému stolu v kanceláři, zapíná počítač snad ještě dřív, než si stačí svléknout kabát. Přečte si e-maily a opráší si prezentaci na poradu, času na to má dostatek. Nestihla se ještě ani přihlásit ke svému e-mailovému účtu, když do kanceláře jak velká voda vrazil Radek, její šéf.

„Okamžitě si sbal věci, odevzdej klíče, mobil a notebook a domluv se s Ivanem, kde vyzvedne auto. Máš okamžitého padáka!“ vyštěkne na ni bez pozdravu.

„Coo... prosím?“ koktá Helena, zatímco se její mozek snaží zpracovat informaci.

Radek před ní na stůl mrsknul barevný katalog. „Víš, co tohle je?“ zní výhrůžně a Helena stále netušíce, o co se jedná, se instinktivně schoulila v židli. Opatrně vzala katalog do rukou a prolístovala ho. Ruce se jí třásly, nechápala, co by mohlo být tak strašným průšvihem, že právě dostává po deseti letech svého bezproblémového působení coby account manager okamžitého padáka. Těžko zvládala soustředit se na papíry, které měla před sebou.

„To je katalog veletrhu čokolády,“ hlesne a podívá se na Radka. Ten souhlasně kývne hlavou a stále se tváří jak bůh pomsty.

„Co je s ním?“ odváží se přejít k jádru problému a postřehne, že mu obličejem projel vítězoslavný úšklebek.

„Nevšimla sis ničeho divného, co? Bohužel ani před týdnem, když jsi to dávala do tisku. Na katalogy ses nepodívala ani předtím, než jsme je odevzdali zákazníkovi. Takže teď jsme přišli

o našeho největšího klienta a na památku mám dva tisíce nepoužitelných katalogů na křídovém papíře! Pořád nevíš, o čem je řeč? Tak podívej!“

Radek otevře katalog a ukáže prstem na inzerát výrobce čokoládových pralinek z peruánských kakaových bobů. Na místě, kde se pod reklamní fotografií standardně uvádí kontakt na firmu, je červeně velkými písmeny napsáno: „Sídlo? Horní Dolní Zadelov?“ Nápis je navíc třikrát podtržen.

Helena vytřeští oči a zbledne. Tu poznámku zná, do péděfka katalogu ji vlastnoručně vepsala. Myšlenky se jí najednou začnou v hlavě přetlačovat, takže chvíli trvá, než se jedna z nich prosadí a může být vyslovena.

„Ale já jsem to přece do tisku nedávala. Chyběly tam kontaktní údaje na Peruchocolocototo. Lukáš to měl doplnit, proto jsem mu to vrátila s tou poznámkou.“ Helena honem polkne vzlyk a snaží se nenápadně si utřít slzy. Radek vypadá nesmlouvavě.

„S Lukášem jsem samozřejmě mluvil. Dal ti katalog k závěrečným korekturám a ty jsi ho v téhle podobě schválila do tisku.“

„To není pravda, dala jsem mu to opravit,“ trvá na svém Helena a hlas jí přeskakuje lítostí. Jak může být šéf tak nespravedlivý?

„Heleno, nelži. Přiznej svoji chybu, ať si tě můžu aspoň trochu vážít. Lukáš mi ukázal tvůj e-mail, ve kterém jsi mu katalog poslala. Jediné, cos mu k tomu napsala, bylo: ‚Tak tady to máš.‘“ Radek je nekompromisní a Helena už nedokáže potlačovat pláč, naplno se rozvzlyká.

„Protože jsme se předtím potkali v kuchyňce, kde jsem mu to řekla. Slíbil, že to opraví, ať to pošlu, tak jsem mu to prostě poslala.“

Radek se na ni nedůvěřivě zadívá a zmizí. Po pěti vteřinách, kdy se Helena nestihne ani pořádně vysmrkat, je zpátky i s Lukášem.

„Takže, Lukáši, popiš mi, jak to bylo s tím katalogem,“ pobídně je jich pětadvacetiletého kolegu. Lukáš se tváří vzdorovitě.

„Už jsem ti to říkal – byli jsme domluvený, že Helena udělá korekturu a pak mi to pošle, abych to poslal do tiskárny. Takže když to od ní přišlo, poslal jsem to Slavíčkovi do Slavprintu, mejl od ní jsi viděl.“

Lukáš se na Helenu drze zašklebí a té je na umření. Chtěla by znít sebejistě a neochvějně, vždyť ten holobrádek by mohl být její syn. Před půl rokem promoval a v praxi je bez přesně zadávaných instrukcí nepoužitelný. Ale je ochromená šokem z jeho drzosti a nespravedlnosti. Jak může šéf věřit jemu, a ne jí? Souká ze sebe slova, což ve výsledku působí, jako kdyby mňoukala.

„Tak to není, přece jsem ti říkala, ať doplníš adresu té firmy.“

Lukáš se jí podívá výsměšně do očí: „Nevím, o čem mluvíš. Jediný, co jsem od tebe dostal, byla info v mejlu, že to posíláš. Tak jsem to dal do tisku, jak bylo domluveno.“

Oba dva se dívají na Helenu a tváří se znechuceně. Helena se naplno rozpláče a už jí to ani není trapné.

„Takže nedělej scény, dej mi notebook, mobil, klíčky od auta a techničák. A taky adresu, kde parkuješ.“

Helena vzlyká a nezmůže se už ani na jediné slůvko obhajoby, poslušně plní Radkovy pokyny a není ještě ani devět hodin, když stojí venku na ulici. Hrozně ráda by zavolala někomu blízkému, aby ji podpořil. Ale nemá mobil. Po chvílce absolutního zoufalství začíná cítit úlevu, že nemá telefon, takže ani telefonní čísla na nikoho ze svých blízkých. Nemůže nikomu zavolat, tím pádem ale také nemusí nikomu vysvětlovat, že dostala padáka. Není si vlastně vůbec jistá, jestli ještě existují veřejné telefonní budky, a pokud ano, jak fungují. Další důvod, proč nikomu nevolat.

Jede metrem a plánuje si, že když je na ni svět tak hnusný, nebude dneska dělat vůbec nic. Zaleze zpátky do postele a nikdo ji odtamtud celý den nedostane. Až dospív všechny spánkové deficitů nashromážděné za posledních deset let, pustí si nějaký bezva film. A dá si víno. A čokoládové pralinky. Jakmile pomyslela na čokoládu, okamžitě se jí vrátil svíravý pocit v žaludku,

byla zase zpátky u události staré dvacet minut. Prokletý katalog veletrhu čokolády! Je sama na sebe našťvaná, že už jí to zase žene slzy do očí. Aby zaplašila negativní myšlenky, začíná v duchu probírat, jak se bude v následujících dnech rozmazlovat. Objedná si pizzu, feferonkovou, a celou ji sní, do posledního drobečku! A koupí si nové džíny. Helena se zarazí. Zpotí se při představě, jak se jí po celé pizze (normálně sní polovinu a je naprosto sytá) nafoukne břicho a ona se ho snaží narvat do úzkých džínů. Stěží zapíná knoflík a pneumatika se vzápětí vyvalí nad horním okrajem kalhot. V té proklatě dobře nasvícené kabině, kde je vidět každý sebenepatrnější zárodek vrásky a rozšířený póř, natož vyvalený špek. Vlastně je to blbost, kupovat džíny před Vánoci. O Vánocích každý správný Čech přibere, vlastně už to patří mezi vánoční tradice. V lednu se pak hubne. A navíc jsou pak ty výprodeje – ještě ušetří, když si džíny koupí až v únoru. Takže si bez výčitek může dát celou pizzu. A objedná si k ní italské červené víno. A asi i tiramisu. Vždyť je to jedno, stejně pak budou ty Vánoce a bude se cpát cukrovím.

Helena vystupuje z autobusu, cesta do Přílepu překvapivě rychle uběhla. Stačí se vrátit dvě stě metrů od zastávky, zahrnout doprava, projít druhou ulicí vlevo a je doma. A zrealizuje svůj projekt CDP, celý den v posteli.

Helena už je na dohled jejich domu s okrovou fasádou. Zahradu lemují dřevěný plot z neprůhledných moderních latěk, které dokonale hájí soukromí obyvatel. Proto až když stojí téměř před domem, zjistí, že Hynek z domova neodjel, nebo alespoň ne autem, jeho kia stojí zaparkovaná před garáží na stejném místě, kde ji večer nechal.

Prvním pocitem po tomto zjištění je úlek, jestli se mu něco nestalo, třeba se chtěl oholit ve vaně elektrickým strojčkem a ten mu spadl do vody. A teď je mrtvý. Helena se brání představě, jak tělo jejího manžela leží v posmrtné křeči ve vychladlé vaně. Celá se rozklepe strachy. Násilím se musí přinutit k racionálnímu pří-

stupu – Hynek se ve vaně nikdy neholí. Smrt mu rozhodně nehrozí, určitě tedy ne od holicího strojku.

Možná má jenom horečku. To by vlastně vůbec nebylo špatné, kdyby trochu blouznil a nebyl by tak úplně orientovaný v realitě. Helena by se ujala role ošetřovatelky, a než by se jeho zdravotní stav natolik zlepšil a došlo by na vysvětlování toho, že se nějakou dobu nebude podílet na financování rodinných nákladů, přivykl by její něžné a pozorné péči a sám by si přál, aby zůstala v domácnosti. Což sice není její sen, ale aktuálně si nedovede představit, jak obchází konkurzy a tváří se, že je prostě ta nejlepší. Vždyť její nejoblíbenější barva je šedivá, myší kožíšek, pravá podstata Heleny. Novoroční předsevzetí, že si do šatníku pořídí nějaký barevný kousek, si už léta nedává. I džíny si kupuje antracitové, a když se hodně odváže, tak černé.

Zdivočelé myšlenky náhle zkrotnou, když zjistí, že nemůže odemknout dveře. Nejdřív se lekne, že v práci odevzdala klíče od domova a teď se dobývá do domu těmi kancelářskými. Zkontroluje svazek a podívá se, protože odemyká těmi správnými, a přesto nejde klíč do zámku zasunout. Teprve teď ji napadne, že Hynek se doma zamkl a nechal ve dveřích klíč. Zazvoní. Chvilí se nic neděje, pak slyší dupot na schodech. Hynek otevírá dveře a zatváří se šokovaně.

„Co tady děláš?“ působí opravdu zaskočeně a bezděky si přitáhne župan blíž k tělu.

„Já tady bydlím.“ Helena se snaží působit důstojně, aby ustála Hynkovi bez slz převyprávět krutý začátek dne a konec kariéry. Než si v hlavě srovná, jak by to měla podat, všimne si dámských křiklavě červených kozaček na vysokém podpatku ležérně pohozených v zádveří. Hynek sleduje její pohled. Má výraz pokerového hráče: „Jak to, že nejsi v práci? A když jsi oblečená, nebyla bys tak hodná a nezajela mi koupit do lékárny něco na bolení v krku? Docela mě to skolilo, tak jsem zůstal doma.“